

ELIZA

AND HER MONSTERS

Eliza és a szörnyek

A KÉPZELT VILÁGA
SIKERSZTORI.

DE A VALÓDI ÉLETE
KÉSZ KATASZTROFA.

finep
selection

FRANCESCA ZAPPIA

FRANCESCA ZAPPIA

ELIZA

AND HER MONSTERS

Eliza és a szörnyek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

PROLÓGUS

Eliza Mirknek hívják az ijesztő lányt, aki még hetekkel azután is a volt pasiján lóg, hogy az dobta őt, mert képtelen elfogadni, hogy a srác szívből utálja. Eliza Mirk a kisstílú szélhámos, aki a csatornában bujkál. Eliza Mirk olyan, mint egy képregényhős.

De Eliza Mirk én vagyok. Nem hiszem, hogy elég kétségbeesett vagy csalódott vagyok ahhoz, hogy az expasimon lójak, miután szakított velem, a közelébe sem mennék a csatornának, és sajnos nem is egy képregényben élek. Azt hiszem, nem is élek képregénybe illő életet.

Napközben iskolába járok, éjszaka pedig titkos személyiséget öltek magamra. LadyConstellationné változom, aki az internet egyik leghíresebb webes képregényének, a *Szörnyek Tengerének* a megalakítója és a rajongótábor rettenthetetlen nagyasszonya. Az a szuperképességem, hogy órákig tudok rajzolni anélkül, észrevenném az idő múlását, vagy hogy milyen régóta nem ettem. Örömet lelem

abban, hogy álruhába bújok, és abban vagyok a legjobb, hogy ne álljak ki a nyilvánosság elé a nevemet vállalva.

Kérdezhetnétek, hogy miért éppen LadyConstellation.

Azt felelném, hogy azért, mert a *Szörnyek Tengerében* a kedvenc népcsoportomnak a vérében vannak a csillagok. Ők a Nocturniánusok, akik ösztönösen a csillagokat fürkészik. Ez az életük értelme. Úgy érzik, ezt kell tenniük, én pedig úgy érzem, el kell mesélnem a történetüket.

A történet egyetlen közös pontja LadyConstellation, ő köti össze az eseményeket a szereplőkkel és a helyszínekkel csakúgy, ahogy a Nocturniánusok kapcsolatot találnak a csillagok között. Bátor, akár a Nocturniánusok; titokzatos és zárkózott, akár a Nocturniánusok; és hozzájuk hasonlóan ő is hisz a misztikumban, a természetfelettiben és a megismerhetetlenben.

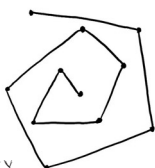
LadyConstellation egy hős, aki hetente egyszer legyőzi Eliza Mirköt, és együtt ünnepel megannyi csodás rajongójával. Mind szereplik, még a csaló is, mert nélküle a csaló sem létezne.

Én vagyok LadyConstellation.

És Eliza Mirk is én vagyok.

És ezt az ellentmondást képtelenség feloldani.

A NOKTURNIÁNUSOK CSILLAGKÉPEI

Amity
csillagképe
Nem Nocturniánus???

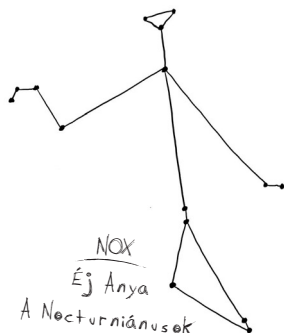
FAREN
a varjúkirály/az első
Nocturniánus

REIRAL
A Szikla
A lélekámitó

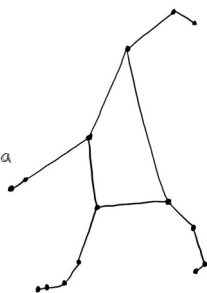
A csillagok is
Lucisnak hívják
LUCIS
Az éltető fény

NOX
Éj Anya
A Nocturniánusok
ősanynja

BYRAL
A nagy csőr,
a tolvaj, aki kilépja
az élet fényét
Nox kezéből.

GYURHEI
A fény elnyelője.
(1000 évente kiemelkedik a
tengerből, és elnyeli
a napot)

Masterminds :: Submind :: webképregények

ENNÉL JOBBAT MA NEM FOGSZ OLVASNI

Posztolva 2014. 02. 19. 10:46 by Apocalypse Cow

menj a linkre. olvasd el. megköszönni ráérsz
később is.

<http://monstrousseas.blogspot.com/>

+503,830/-453 | 2,446,873 Komment | Válasz | Megjelölés

1. FEJEZET

Az első poszt van nyitva, ahogy reggel a géphez csoszogok. Éjszaka újabb háromszáz komment jött. Már nem tudom, miket írnak – hónapok óta nem néztem meg. Néhány komment rajongóktól jött. Egy csomó másik trolloktól. Nem a kommentek miatt nézem a posztot, hanem mert minden egyes nap ezzel emlékeztetem magam arra, hogy mindez – ahogy az életem is – valóság.

Pontosan dokumentált történelmi tény, hogy mindez mikor kezdődött.

Hátrasimítom a kócos hajam, ásítok, és igyekszem kidörzsölni az álmot a szememből. Pislogok, és a poszt még mindig ott van, boldogan virít a Masterminds-alfórum tetején. Azt gondolnánk, két év után már rég hátrébb kellett volna kerülnie, de nem.

Mielőtt visszatérek a feladataimhoz, bezárom a böngészőt. Nem olvasok kommenteket. A kommentek csak felrobbantanák a gondolatban magam köré emelt falakat, és most arra van szükségem, hogy

álljanak azok a falak. Megnyitom a Photoshopot, és megkeresem a fájlt, amin előző este dolgoztam: egy félig befejezett oldalt a *Szörnyek Tengeréből*. A kontúrokkal már végeztem. A színeket is elkezdtem, de még nem fejeztem be, és a szöveget is meg kell írnom. Nyugi, bőven a határidő előtt vagyok. Ez egy teljes fejezet lesz egy hét alatt. Egy oldal a heti minimumom; de átlagosan három oldalig jutok. Mindig van valami, amit posztolhatok.

Átfutom a képregényoldalt, panelről panelre, kétszer is ellenőrzöm a karaktereket és a beállításokat. Fejben megtervezem a többi színt, a fényeket és az árnyékokat. A szöveget. Az eseménysor ránézésre rendben van, de az alsó panelben Amity orrát megint túl keskenyre rajzoltam. Mindig ez van, amikor közelit rajzolok róla, és mindig az orrát torzítom el. Majd később kijavítom. Most nincs rá időm.

Mintha csak olvasna a gondolataimban, az ébresztőóráam csörögni kezd, és felpattanok. Pont, amikor tudnám, hogy csináljam, amikor ráérezek. Átcsoszogok a szoba másik végébe, és lecsapom a gombot, mielőtt még felébreszti Churchöt és Sullyt a szomszéd szobában. Ezeknek az idióta általános sulisoknak fél órával több alvásra van szükségük, de nagyon menőnek hiszik magukat.

Mire leérek, anya már főzött nekem két keménytojást, és facsart egy pohárnyi narancslevet is. Fogalmam sincs, mikor készítette el a tojást. Tuti, hogy nem tegnap este, és most pucolta meg. Futóruhában ül a konyhaszigetnél, laza lófarokba fogott hajjal, és valamilyen egészségről szóló cikket olvas a tabletjén. Néhány hajsza kicsúszott a copfjából, és vízcseppek hevernek a folyosó végén a fürdőben. Ő és apa már vissza is értek a hajnali futásból. Borzasztó.

– Jó reggelt, szívem! – köszönt. Tuti, hogy van az az univerzum, ahol ez a hangerő normálisnak számít, de ez nem az. – Csináltam neked reggelit. Jól vagy? Kicsit sápadtnak tűnsz.

Felmordulok. A reggeleket amúgy is nehezen viselem. Anya pedig az utóbbi évben legalább hetente egyszer elmondja, hogy sápadtnak tűnök. Lehuppanok a tojások és a narancslé elé, a konyhasziget melletti székre, és enni kezdek. Talán kávéval kellene próbálkoznom. A kávé segítene. Talán még a depressziós rohamokból is kizökkenetene.

Kiveszem anya könyöke alól a *Westcliff Star* mai számát, és belelapozok. EMLÉKTÁBLÁKAT HELYEZTEK KI A WELLHOUSE-KANYARBAN – olvasom a főcímet. Alatta kép a Wellhouse híd utáni éles kanyarról, a virágkoszorúkkal, szalagokkal, apró emléktárgyakkal telerakott útszakaszról. Ennyi a helyi hír Indianában: az égvilágon semmi sem történik, ezért azzal rakják tele az újságot, hogy a Wellhouse-kanyar több embert öl meg évente, mint a nagy fehér cápa. Ugyancsak helyi hír: hasonlíts egy kanyart egy cápához.

Végzek az első tojással. Amikor apa előjön hátulról, úgy bűzlik, mint egy csomag rágógumi, és az anyával közös reggeli futáshoz viseltől alig eltérő futócucc van rajta. Ezek szerint ez a mai munkásruhája.

– Reggelt, Tojás! – áll meg mögöttem, és a kezét a vállamra teszi, majd lehajol, és pusztit nyom a fejem búbjára. A becenév hallatán felhördülök, és a számba tömöm a tojást. Keményre főzött mennyország. – Hogy aludtál?

Vállat vonok. Túl nagy kérdés lenne, hogy reggel ne szóljon hozzám senki?

Jelenleg csak annyi energia van a számban, amivel ezt az ízletes tojást megrágom; arra már nincs, hogy szavakat is formáljak. Arról nem is beszélve, hogy húsz perc múlva már a kocsiban kell ülnöm útban az iskola felé, ahol hét órát kell eltöltenem, és ott bőven lesz mit mondani, akár akarom, akár nem.

Anya elvonja apa figyelmét a fitnesses cikkel, ami valószínűleg a biciklizés jótékony hatásairól szól. Nem figyelek rájuk. Olvasom a cikket arról, amikor tavaly nyáron elaludt a buszsofőr a kormányánál a Westcliff gimnázium zenekarával a területi versenyről hazafelé jövet. Rágom a falatot. Előtte télen egy pasas karambolozott itt a fiával. Iszom a narancsléből. Még korábban egy nő, aki a két gyerekét vitte a bölcsődébe korán reggel. Rágok. Egy csapat részeg tinédzser. Végeztem a tojással. Egy egyedülálló lány, aki pórul járt a tükörjégen. Megittam a narancslevet. Biztosan fel lehetne állítani egy korlátot, hogy az emberek ne szálljanak el a kanyarban és bucskázzanak le a hegyről a folyóba, de nem. A Wellhouse-kanyar nélkül itt semmi sem történne.

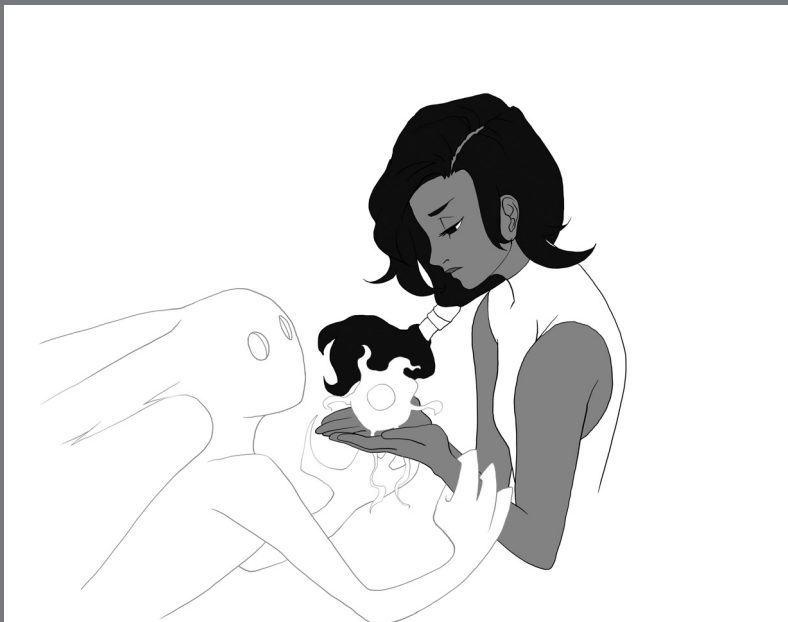
– Ne felejtse el, hogy ma délután lesz a tesóid első focimeccse! – mondja anya, miközben leszálok a székről, és a tányért és a poharat kiviszem a mosogatóhoz. – Nagyon izgulnak, és mindannyiunknak ott kell lennünk, hogy támogassuk őket. Oké?

Utálom, amikor így mondja, hogy *Oké?*. Mintha azt akarná, hogy dühös legyek rá, mielőtt még a szavak elhagyták volna a száját. Mindegyis haragra kész.

– Aha – felelem. Többre nem telik tőlem. Felmegyek a szobámba a hátizsákomért, a vázlatfüzetemért és a cipőmért. Ugrok néhányat, hogy a vér az agyamba kezdjen áramolni. Tojás pipa. Energiatartalék feltöltve. Készen állok a küzdelemre.

Elfojtom a késztetést, hogy a géphez menjek, megnyissam a keresőt, és megnézzem a *Szörnyek Tengerszomszéd*-fórumot. Iskolába indulás előtt soha nem olvasok kommenteket, és nem nézem meg a fórumokat sem. A számítógép az én nyúlüregem; az internet számomra Csodaszomszéd.

Csak akkor hagyom magam belezuhanni, ha nem számít, hogy eltűnök benne.

Amitynek két születésnapja van. Az első olyan, mint bárki másé, de arra nem emlékszik. Nem sokat töpreng azon, hogy nem emlékszik rá, mert évekkal ezelőtt megtanulta, hogy semmi jó nem származik abból, ha emészti magát dolgokon. A második születésére – vagy újraszületésére, attól függően, hogy éppen milyen hangulatban van – kristálytiszta emlékszik, és élete hátralévő részében ezt az életet szeretné élni.

A második születése akkor volt, amikor az Őrző gazdatestnek választotta.

2. FEJEZET

Egyesek szerint a *Szörnyek Tengere* valóságos jelenség. Itt-ott megjelenő cikkek, néhány kritikus és rajongó szerint.

Én nem tarthatom annak, mivel én találtam ki. Ez az én történetem – az egyetlen, amivel tényleg foglalkozom, sokkal inkább, mint bármi mással, és amit egy csomó másik ember is élvez –, de nem tarthatom jelenségnek, mert az kérkedő és narcisztikus lenne tőlem, és őszintén szólva felfordul a gyomrom, ha így gondolok rá.

Fura, hogy az elismeréstől émelyegni kezdek?

A *Szörnyek Tengerével* kapcsolatos csomó más dologtól is hányingerem van.

A történet végtelenül egyszerű, de egyszersmind nagyon nehéz elmesélni. Személyesen sohasem próbáltam meg elmagyarázni senkinek, de úgy gondolom, ha megtenném, a végén tutira leháynám valakinek a cipőjét. Viszont online elmagyarázni valakinek valamit olyan egyszerű: csak beilleszted a linket, és azt mondod: „Tessék,

nézd meg ezt!” Ő rákattint. Elolvassa a nyitó oldalt. Ha tetszik neki, tovább olvas. Ha nem, hát, legalább nem kellett beszélnem.

Ha a magától értetődő referencia megmutatása nélkül kellene elmesélnem valakinek a történetet, valahogy így hangozna:

„A távoli Orcus bolygón egy fiú és egy lány az ellentétes oldalon küzd az őslakosok és a Földről érkező gyarmatosítók között zajló, végeláthatatlan háborúban. A fiú és a lány élősködő energialényeknek szolgál gazdatestként, akikben csak a másik tud kárt tenni. Van benne egy csomó óceán, a vízben pedig szörnyek laknak. Mindenféle dolgok történnek. Szépek a színek.”

Na, ezért vagyok művész, nem pedig író.

Három évvel ezelőtt kezdtem el online posztolni a *Szörnyek Tengerét*, de csak akkor kapták fel, miután az eredeti poszt megjelent a Masterminds oldalán. Az emberek látták. Aztán elkezdték olvasni.

Érdekelte őket.

Ez volt a legfurább. Rajtam kívül másokat is érdekelt. Érdekelte őket Amity, Damien és az Orcus bolygó sorsa. Még azt is tudni akarták, hogy van-e neve a tengeri szörnyek egyes fajtáinak. Érdeklődtek, hogy mikor teszem fel az új részeket, és hogy milyenek. Még én is érdekelttem őket, hogy ki vagyok, mivel még sosem találkoztak a felhasználónevemmel. A rajongók sem, a trollok sem, a kritikusok sem, és még egy cikkben sem olvastak rólam. Talán az alkotó anonimitása tette többé egy jelenségnél. És bizonyosan ez mentett meg attól, hogy hányingerem legyen a munkától. Ügynököktől és kiadóktól kaptam e-maileket, hogy meg akarják jelentetni a *Szörnyek Tengerét* nyomtatásban, de azonnal töröltem mindet; a hagyományos könyvkiadás egy óriási, rémisztő dolog, amit alkalmasint bottal kergetnék el, vagyis nem jöttem lázba a gondolattól, hogy egy óriáscég keze közé kerüljön az én kicsikém.

Nem rajtam múlt, hogy a *Szörnyek Tengere* jelenség lett – én azért készítettem, mert ez volt az a sztori, amire vágytam. Most is azért csinálom, mert van valami legbelül, ami a szívemet szorongatja, ami erre kényszerít. Azért élek, hogy megalkossam. Magamnak és a rajongóimnak. Ezt a történetet. Ez az én történetem, és az a feladatom, hogy a világ elé tárjam.

Mindez nagyképűnek tűnik?

Nem érdekel.

Ez az igazság.

SZÖRNYEK TENGERE FÓRUMOK

FELHASZNÁLÓI PROFIL

LadyConstellation **

Admin

KOR: 00

LAKÓHELY: Nocturnia-sziget

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: tengeri szörnyeken lovaglás,
csillagfürkészés, óraműpaloták felfedezése.

Követők 2,340,228 | Követés 0 | Posztok 5,009

FRISSÍTÉSEK

Korábbi frissítések megjelenítése

2016. október 14.

Ne felejtsetek, hogy ezen a héten lehet megvenni az új *Szörnyek Tengeré*-s pólókat! Választhattok Amityt és Dallast, Damient a fekete hollókkal, és bőségesen vannak tengeri szörnyes pólók is.

Irány, és nézzétek meg!

monstrousseas.com/store

2016. október 15.

Wow, egy pillanat alatt elkapkodtátok a pólókat! És még több is lesz!
(És ne felejtsetek a következő összefoglalót!)

2016. október 17.

Azt hiszem, srácok, a ma esti anyag nagyon fog tetszeni...

2016. október 18.

Hehehehehe mondtam, hogy tetszeni fog. >:D

2016. október 19.

Igen, igen, tudom, gonosz vagyok.

2016. október 19.

Mivel imádtátok a pólókat, ezen a héten is lehet kapni! Még meleg!

2016. október 20.

Nagyon várom a ma esti *Dog Dayst*! Mindenkit várok a chatroomban!

Amikor megkérdeztem Amityt, milyen érzés volt újraszületni, ő egyetlen szóval felelt: *fájdalmas*. Egy pusztán energiából álló teremtmény kúszott a testébe, és teljesen átrendezte a genetikai felépítését. Mi mást érezhetett volna? De Nocturnia szigetének népe rendkívül szívós, mélyen spirituális, és az Őrző is vigyáz rájuk, ezért végül *megvilágosító*ra változtatta a választát.

3. FEJEZET

Még soha nem éreztem ekkora szívásnak a sulit.

Egyáltalán nem érdekel. Állok a szekrényem mellett ezen a csodás, októberi reggelen, és az aulát bámulom. A hétvégi futballmeccset hirdető transzparens díszleg a bejárat fölött, nehogy a diákok elfelejtsenek jegyet venni a péntek esti meccsre. Valaki feltette oda ezt a feliratot. Te jó ég, valaki *elkészítette* ezt a hirdetést! Megfestette, meg minden. A mellettem elhaladókon ennek a különleges napnak, a régi diákok visszatérési ünnepének a hangulatát tükröző ruha van, és az egész olyan, mintha hippinap lenne. Körös-körül békejelek és batikolt szalagok lógnak. Mindent átjár a suliszellem.

Én éjszakánként éppen csak hogy végzek a házi feladatokkal; ki-nek van energiája még ilyesmikre is? A végzősök élvezik leginkább a dolgot, és ők viselik a legviccesebb ruhákat is. Én is végzős vagyok. Hogy mi van? Ez teljesen jogos kérdés: pont úgy érzem magam,

mint akinek viccet mesélnek, de lemaradt a poénról. És most mindenki nélkülem nevet.

Állok a szekrényem mellett a feszülős farmeremben és a bő pulcsimban; a perceket számolom, amíg már nem halogathatom tovább, és el kell indulnom az osztályterembe. Egy batikolt fejpántos, rózsaszín szemüveges fiúcsoport csoportosul a mellettem lévő szekrény előtt; az egyikük túl erősen taszítja meg a szekrényajtót, ami a lapockámnak csapódik. A fiú azonnal mentegetőzni kezd, aztán meglátja, hogy csak én vagyok az, és a szavai rosszul leplezett köhintésbe fulladnak. Elfordulok, és nem foglalkozom velük, majd elindulnak. Ekkor az egyikük a fejére húzza a kapucniját, és úgy tesz, mintha barlanglakó lenne, görnyedt háttal, kezét göcsörtös karmokként nyújtja ki. A többi fiú nevet, mintha már nem látnám őket. Leveszem a kapucnimat.

Nem értem ezt a helyet, de a következő hét hónapot csak túl kell élnem valahogy – hét hónap van még az érettségiig, a főiskoláig. És a főiskola, legalábbis ahogy a *Szörnyek Tengere* rajongótáborának megbízható forrásaitól megtudtam, sokkal jobb hely, mint ez a nevetséges gimi.

Szeretnék már ott lenni. Ott, ahol a gimi már csak egy rossz vicc, ahol nem kell az emberek közelébe mennem, ha nem akarok, és senkit nem érdekel, mit viselek, hogy nézek ki vagy mit csinálok.

Amikor a fiúk eltűnnek a sarkon, és már senki sem figyel rám, visszafordulok a szekrényemhez.

Elsőéves koromban a kedvenc könyvsorozatom, a *Children of Hypnos* rajzaival és fanart képekkel díszítettem ki. A sarkokban néhány korábbi *Szörnyek Tengere*-vázlat rejtőzik, abból az időszakból, mielőtt híres lett. Az iskolai cuccaimtól eltekintve a szekrényem most üres. Begyömöszölöm a füzeteimet és a törökönymet a

hátizsákomba. A hónom alá szorítom a vázlatfüzetemet. A vállamra veszem a hátizsákomat, és a magabiztosságom azonnal szertefoszlik.

Elindulok az osztályterem felé.

– Eliza, el kell, hogy raboljalak egy kis időre! – Mrs. Griernek megvan az a rossz szokása, hogy lecsap az első diákra, aki az ajtaja előtt elmegy, ha akar valamit, és ma én vagyok az a szerencsétlen flótás, akire boldog tanárkeze lecsap. Elégedetten vigyorog rám az évszakhoz egyáltalán nem illő, sárga nyári ruhájában, banán alakú fülbevalójával.

Kiszabadítom a karom a kezéből. Véletlenül sem tűnik úgy, mintha nem akarnám, hogy hozzám érjen. Semmi bajom Mrs. Grierrel. A legtöbb napon kedvelem. Bárcsak más órám is lenne vele, nem csak osztályfőnöki, mert ő nem várja el, hogy beszéljek, ha nem akarok, és ő az órán való részvételnek veszi a jelenlétet.

– Van egy új diákunk, aki ma érkezett az iskolába – mondja mosolyogva, és arrébb lép. Egy fiú áll mögötte. Kicsit magasabb nálam, focista alkat, farmert és Westcliff High feliratú pólót visel. Még egy napot sem töltött nálunk, de már átvette az iskola szellemiségét. Beletúr rövid, barna hajába, üres tekintettel néz rám, mintha egyáltalán nem is látna. Felfordul a gyomrom. Ő pont olyan ember, mint amilyeneket próbálok kerülni – láthatatlan szeretek *lenni*, nem vágyom arra, hogy valaki olyannak lásson, amilyennek lennem *kellene*.

– Ő itt Wallace – szólal meg Mrs. Grier. – Arra gondoltam, hogy adhatnál neki néhány tippet az iskolával kapcsolatban, ami segíthetné az időbeosztásban, még az osztályfőnöki óra vége előtt.

Vállat vonok. Nem fogok nemet mondani neki. A *nem* általában több problémát okoz, mint amennyit megold.

Mrs. Grier mosolyog.

– Nagyszerű! Wallace, ő itt Eliza. Menj vele, és ülj mellé!

Wallace jön utánam a terem hátsó részében lévő ülőhelyemhez. Lassan mozog, lassan ül le, és úgy néz körül, mintha még aludna. Újra rám pillant, és mivel meg sem szólalok, előveszi a telefonját a zsebéből, és elkezdi az üzeneteit nézegetni.

Egyébként sincs mondanivalóm a számára. A sulis nem túl bonyolult – biztosan elég okos, hogy magától is rájöjjön mindenre.

A széknél kuporodom, a lábamra fektetem a vázlatfüzetemet, így senki sem láthat bele, és nekilátok a *Szörnyek Tengere* következő oldalának. Megfeledkezem Wallace-ról. Mrs. Grierről. Megszűnik körülöttem az egész iskola.

Megszűntem.

Úgy vészelem át a napot, ahogy mindig: olyan jól rejtőzködöm, hogy a tanárok soha nem látnak, és ellenállok a kísértésnek, hogy csekkoljam a *Szörnyek Tengere*-fórumokat a mobilomon. Azt hallottam, sokkal könnyebb elviselni a sulit, ha vannak barátaid, akikkel beszélgethatsz, de nekem csak online barátaim vannak. Régen offline barátaim is voltak. Legalábbis én azt hittem, hogy vannak. Gyerekkoromban voltak barátaim az iskolában és a környéken is, de nem voltunk jó barátok. Soha nem voltak olyan barátaim, akik ottalvós vagy filmezős buliba hívtak volna meg. Néhány szülinapi buliba elhívtak, de szerintem néha csak azért, mert anya rávette erre a többi anyukát. Furcsa gyerek voltam, és most is furá vagyok. Csak most sem én, sem az osztálytársaim nem áltatjuk magunkat azzal, hogy a felszínes általánosságokon túl is kommunikálnunk kellene egymással.

Apa imádja azt mondani, hogy teljesen normális, hogy furának tartom magam. – „Tudod, Tojás, hidd el nekem, hogy ezt nagyon

sok korodbeli kölyök gondolja magáról.” – Talán igaza van. Csak azt tudom, hogy tavaly Casey Miller látta, hogy mögöttem sétálok a folyosón, és felsikított ijedtében, majd félreugrott. Rögtön utána próbált ugyan magyarázkodni – természetesen –, de melyik diák ijed meg egy mögöttem jövő másik diáktól egy zsúfolt folyosón a szünetben? Ahogy arra is emlékszem, amikor egy héttel korábban késve mentem le a tornaterembe, mert nagyon erősen görcsöltem, ezért az egész osztálynak tíz percig lépcsőznie kellett, és utána úgy néztek rám, mint egy gyilkosra. Ahogy azt sem felejtettem el, hogy néhány hónappal korábban Manny Rodriguez odahívta néhány nyáron szerzett haverját, hogy álljanak elém a menzasorban, de nem voltak hajlandóak rá, mert attól féltek, hogy egy démon szabadítok rájuk.

Hát ilyen embernek látszom? Szektásnak? Vallási fanatikusnak? Annyira fura vagyok, hogy engem kell mutogatni főműsoridőben a televíziós bűnügyi műsorokban ügyeletes gonosztevőként?

A szüleim csodálkoznak, hogy miért nincs több barátom. Hát ezért: mert én egyáltalán nem *akarok* ezekkel az emberekkel barátkozni. Még a jó fejek is furának tartanak; látom az arcukon, amikor párba kerülünk a projekteknél. Én vagyok az a diák, akinél imádkozol, hogy a tanár ne a te csoportodba rakja. Nem azért, mert borzalmas tanuló vagyok, vagy mert helyettem kell dolgoznod, hanem mert úgy öltözöm, akár egy hajléktalan, és sosem beszélek. Kiskoromban ez bűbajos volt. Most furcsa.

Ki kellene már nőnöm ebből.

Társaságibb lénynek kellene lennem.

Olyan barátokra kellene vágynom, akiket látok és meg tudok érinteni.

De én nem akarok olyanokkal barátkozni, akik már eleve eldöntötték, hogy túlságosan fura vagyok ahhoz, hogy éljek. Talán ha

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

tudnák, ki vagyok és mit hoztam létre, akkor nem tartanának annyira furának. Akkor a *fura* egyszerűen csak *különc* lenne. De ebben az iskolában én nem lehetek más, mint Eliza Mirk, és Eliza Mirk csupán egy aprócska lábjegyzet mindenki életében. Az enyémet is beleértve.

A hetedik óra végi kicsengetésre egy teljes új oldalnyi *Szörnyek Tengerével* elkészültem, amit már csak színezní kell, de még az otthont is be kell fejeznem. Az új oldalakat mindig pénteken éjszaka teszem fel, amikor a TV show-kat és a sportműsorokat is szokták adni. Az olvasóim az állandóságot szeretik. Én pedig szeretem megadni ezt nekik.

Bedobom a felesleges könyveket a szekrényembe, és a parkoló felé indulok. Szorosan a fal mellett megyek, összehúszom magam, amíg oda nem érek. Sokan már az autójukban ülnek, és a parkoló teljesen be van dugulva. Az iskola főbejárata felé veszem az irányt, és a kulcsaim után kutatok a táskámban.

Az a Wallace a főbejáratnál ül az egyik padon, egyik kezében a mobilja, a képernyő világít, mintha üzenetet várna, a másik kezében toll, így tud írni az ölében tartott dossziéján lévő papírhalmorra. Még mindig olyan, mintha aludna. Lehet, hogy kellene neki egy fuvar. Vagy az is lehet, hogy elég okos, és tudja, hogy jobb addig várni, amíg a parkoló autók elhúznak, és lehet végre menni. Talán el kellene vinnem, de az furcsa lenne. Eliza Mirk senkit sem visz haza, és ezt nem is várják el tőle.

Amikor látom, hogy mindjárt felnéz, megfordulok, és a kocsim felé veszem az irányt.